

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ วิเคราะห์องค์ประกอบการรักษาวินัยในโรงเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาโดยผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอหัวข้อตามลำดับ ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวินัย
 - 1.1 ความหมายวินัย
 - 1.2 ประเภทของวินัย
 - 1.3 ความสำคัญของระเบียบวินัย
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวินัยในโรงเรียน
 - 2.1 ความหมายของวินัยในโรงเรียน
 - 2.2 ความมุ่งหมายของการสร้างวินัยแก่นักเรียน
 - 2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัย
 - 2.4 หลักการสร้างวินัยในโรงเรียน
 - 2.5 ประเภทการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน
 - 2.6 สาเหตุของการประพฤติผิดวินัยในโรงเรียนของนักเรียน
 - 2.7 การป้องกันและแก้ไขการทำความผิดทางวินัยเพื่อรักษาวินัยของนักเรียน
 - 2.8 ลักษณะของการสร้างวินัยในโรงเรียน
 - 2.9 การรักษาวินัยในโรงเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเปรียบเทียบวินัยระหว่างสังกัดและขนาด
 - 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์องค์ประกอบ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวินัย

1.1 ความหมายของวินัย

ความมีวินัยเป็นคุณธรรมจริยธรรมอันดับต้นๆ ที่ประเทศต่างๆ ในโลกนี้มุ่งที่จะพัฒนาให้บุคคลในชาติเป็นผู้มีวินัย โดยมีผู้ให้ความหมายของวินัยไว้ต่างๆ กัน ดังนี้

พระธรรมปิฎก (2538 : 12-13) กล่าวว่า วินัยเป็นบัญญัติของมนุษย์ เป็นการจัดตั้งตามสมมติ ได้แก่ การจัดระเบียบความเป็นอยู่และการจัดระบบสังคม ซึ่งแยกเป็นความหมาย 3 อย่าง คือ

1. การจัดระเบียบ ก็เรียกว่า วินัย
2. ตัวระเบียบระบบ หรือตัวกฎนั้น ก็เรียกว่า วินัย
3. การฝึกตนให้ตั้งอยู่ในระบบระเบียบ ก็เรียกว่า วินัย

ฉันทนา ภาคบงกช และคณะ (2539 : 72) กล่าวถึงความหมายของวินัยไว้ว่า วินัย หมายถึง กฎระเบียบข้อตกลงที่สังคมกำหนดให้บุคคลประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้บุคคลอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติสุข

พระสมชาย ฐานวุฑโฒ (2541 : 72) กล่าวไว้ว่า วินัย หมายถึง ระเบียบกฎเกณฑ์ ข้อบังคับ สำหรับควบคุมความประพฤติทางกาย วาจา ของคนในสังคมให้เรียบร้อยดีงามเป็นแบบแผน อันหนึ่งอันเดียวกัน จะได้อยู่ร่วมกันด้วยความสุขสบาย ไม่กระทบกระทั่งซึ่งกันและกัน วินัยช่วยให้คนในสังคมห่างไกลจากความชั่วทั้งหลาย

ไพโรจน์ สมงาม (2541 : 39) ได้ให้ความหมายของวินัยไว้ว่า หมายถึง โครงสร้างของความเป็นคน ควบคุม สิ่งที่ดี จะได้ไม่ต้องเสียหาย เพราะความไม่ดี ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงกันข้าม รู้จักขอบเขตของตนเอง เอาชนะอะไรก็ได้แต่อย่าทำให้เอาชนะตนเองเป็นชัยชนะที่ดีที่สุดก็หมายความว่า รู้คุณค่าของความเป็นคนของตนเอง และของผู้อื่น

กรมวิชาการ (2542 : 136) ให้ความหมายของวินัยไว้ว่า หมายถึง ระเบียบปฏิบัติที่เป็นเครื่องรักษาตนและหมู่คณะให้เป็นอยู่ปกติสุขทั่วถึงกัน ไม่ประพฤติอะไร ให้เป็นที่เดือดร้อนเสียหายแก่ผู้อื่น จะเรียกว่าเป็นแบบแผนข้อบังคับขนบธรรมเนียมประเพณีของหมู่คณะก็ได้

ไพโรจน์ สมงาม (2541 : 38 - 39) ให้ความหมายความมีวินัย หมายถึง การปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง กติกาและกฎหมายที่สังคมได้ไว้ หรือตามที่กลุ่มได้ตกลงอันจะนำมาซึ่งความสงบสุข ความก้าวหน้า ความมั่นคงและปลอดภัย

ชัยอนันต์ สมุทวณิช (2543 : 10) ได้กล่าวถึงวินัยในตนเอง สรุปได้ว่าการมีวินัยในตนเองเป็นการรู้จักควบคุมอารมณ์ การรักษาความซื่อตรงคงมั่นอย่างมีหลักการการรู้จักหน้าที่ ความรับผิดชอบ การรู้จักปรับตัวเมื่อมีการเปลี่ยนแปลง

ชัยอนันต์ สมุทวณิช (2543 : 10) ให้ความหมายของวินัยไว้ว่า วินัย หมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อปฏิบัติ ข้อบังคับสำหรับควบคุมความประพฤติทางกาย วาจาของคนในสังคมให้เรียบร้อย ดีงาม เพื่อความสงบเรียบร้อย เพื่อสันติสุขของสังคมหรือกลุ่มชนนั้น การมีวินัย คือ การประพฤติตนอยู่ภายในกรอบของระเบียบแบบแผน และข้อบังคับของสังคมนั้น

ชัยอนันต์ สมุทวณิช (2543 : 10) พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 นิยามความหมายของวินัยไว้ว่า หมายถึง การควบคุมปฏิบัติกิจวัตรตามแรงกระตุ้น เพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่ถูกต้องในระยะยาวหรือควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติในทิศทางที่ถูกต้อง

ชัยอนันต์ สมุทวณิช (2543 : 10) กล่าวว่าวินัย หมายถึง ระเบียบ แบบแผน กฎเกณฑ์ ข้อบังคับที่สังคมกำหนดขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติสำหรับบุคคล และเป็นสิ่งควบคุมให้บุคคลอยู่ในระเบียบ แบบแผนเดียวกัน

พิมลวรรณ พรหมกตัญญู (2550 : 10) กล่าวถึงความมีวินัยไว้ว่า หมายถึง พฤติกรรมนักเรียนที่อยู่ในกฎระเบียบ ข้อบังคับ กติกา และข้อตกลงของโรงเรียน เพื่อให้ นักเรียนได้อยู่อย่างสงบสุข มีความมีระเบียบเรียบร้อย เกิดคุณลักษณะในคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ตามความคาดหวังของโรงเรียน สามารถปฏิบัติตนเป็นคนดี มีคุณธรรมในสังคม

ศักดิ์ชัย ศิริศักดิ์ (2551 : 10) สรุปความหมายของคำว่าวินัย หมายถึง ข้อกำหนดให้ยึดถือในการบังคับควบคุมตนเองทั้งกาย วาจาใจ ให้ประพฤติปฏิบัติได้เหมาะสม กับสถานการณ์ เวลา และเป็นไปตามเงื่อนไข กฎเกณฑ์ กติกาหรือข้อตกลงตามที่กำหนด

เฮอร์ล็อก (Herlock, 1984 : 392 อ้างถึงใน ศรีภาวรรณ ไสโสภา, 2546 : 10) กล่าวว่า วินัยตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า "Discipline" มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า "Disciple" ซึ่งแปลว่าผู้ติดตาม (Follower) หมายถึง สาวก ศิษย์ ผู้เรียนรู้ หรือทำตามคำสั่งสอน ของผู้นำ นั่นคือ พ่อแม่ และครู เป็นผู้นำของเด็ก เด็กมีการเรียนรู้แนวทางการดำเนินชีวิตจาก ผู้นำเหล่านั้น และนำความรู้มาใช้ให้เป็นประโยชน์และมีความสุข วินัยเป็นแนวทางของสังคม ในการสอนพฤติกรรมจริยธรรมแก่เด็กให้เป็นที่ยอมรับของสังคม

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปความหมายของวินัยได้ว่า หมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ ข้อตกลง อันตั้งมาที่ควบคุมความประพฤติของคนในสังคมให้เรียบร้อย เป็นแบบแผนให้ประพฤติปฏิบัติเพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข

1.2 ประเภทของวินัย

ประถม แสงสว่าง (2524 : 45 อ้างถึงใน ธัญญรัตน์ โพธิสาร, 2548 : 10-11) ได้แบ่งประเภทของความมีวินัยออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. วินัยในตนเอง หมายถึง กระบวนการหรือวิธีใช้บังคับตนเอง ถ้านักเรียนมีวินัย ในตนเองแล้วก็จะลดปัญหาด้านการปกครองได้อย่างมาก โรงเรียนไม่จำเป็นต้องออกระเบียบ ข้อบังคับให้มากมาย การควบคุมการปกครองก็สะดวกสบายเพราะตัวเองจะต้องรู้จักควบคุม พฤติกรรมของตนเอง ให้บรรลุจุดหมายปลายทางได้อย่างสุขสบาย รู้จักรับผิดชอบปฏิบัติตาม หน้าที่ของตน

2. วินัยส่วนรวมหรือวินัยสำหรับหมู่คณะ หมายถึง วินัยที่ออกมาจากอำนาจ ภายนอกเพื่อบังคับให้ส่วนรวมปฏิบัติตาม เพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้นวินัย ส่วนรวมนี้จะต้องตั้งกฎเกณฑ์เป็นกลางๆ ให้ทุกคนสามารถปฏิบัติตามได้ เช่น วินัยในการแต่ง กายและวินัยในเรื่องความเคารพ

ฉันทนา ภาคบงกช และคณะ (2539 : 4) ได้จำแนกประเภทของวินัยออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ วินัยภายนอก และวินัยภายในตนเอง ซึ่งมีความหมายดังนี้

1. วินัยภายนอก หมายถึง การเคารพ ระเบียบข้อบังคับและกฎกติกาต่างๆ เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

2. วินัยภายในตนเอง หมายถึง การรู้จักควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและกฎกติกาต่างๆ เพื่อความระเบียบเรียบร้อยของสังคม

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540 : 18) ได้แบ่งวินัยออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. วินัยภายนอก หมายถึง การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งประพฤติปฏิบัติโดยเกรงกลัวอำนาจหรือการถูกลงโทษ เป็นการปฏิบัติที่บุคคลดังกล่าวไม่มีความเต็มใจอยู่ในภาวะจำยอม ถูกควบคุม วินัยภายนอกเกิดขึ้นจากการใช้อำนาจอย่างบังคับให้บุคคลปฏิบัติตามซึ่งบุคคลอาจกระทำเพียงชั่วขณะเมื่ออำนาจนั้นคงอยู่ แต่หากอำนาจบังคับนี้หมดไปวินัยก็จะหมดไปด้วยเช่นกัน และคนส่วนมากเห็นว่าวินัยเกิดจากการดูแล ควบคุม

2. วินัยในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเลือกข้อประพฤติปฏิบัติสำหรับตนขึ้นโดยสมัครใจไม่มีใครบังคับหรือถูกควบคุมจากอำนาจใดๆ และข้อประพฤติปฏิบัตินี้ต้องไม่ขัดกับความสงบสุขของสังคม วินัยในตนเองเกิดขึ้นจากความสมัครใจของบุคคลที่ผ่านการเรียนรู้อบรมและเลือกสรรไว้เป็นหลักปฏิบัติประจำตน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า วินัย มี 2 ประเภท คือ วินัยภายนอกตน คือ กฎระเบียบข้อบังคับที่บุคคลในสังคมนั้นๆ ร่วมกันตั้งขึ้นเพื่อควบคุมคนในสังคม กับวินัยในตนเอง ที่เกิดจากการควบคุมบังคับจิตใจตนเองให้อยู่ในกฎเกณฑ์ที่ติงามของสังคม โดยไม่ต้องมีใครบังคับและพร้อมปฏิบัติทั้งต่อหน้าและลับหลัง โดยการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกศึกษาการศึกษาการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบการมีวินัยในโรงเรียน

1.3 ความสำคัญของระเบียบวินัย

วินัยเป็นระเบียบหรือข้อบังคับที่ควบคุมหมู่คณะให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย การที่สังคมจะสงบสุข ต้องอาศัยความมีวินัยในสังคม ซึ่งหมายถึง การประพฤติปฏิบัติตนอย่างมีระเบียบแบบแผนยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม เคารพและเชื่อฟังกฎหมายและข้อบังคับของสังคม การสร้างวินัยในสังคมจะต้องปลูกฝังให้เกิดวินัยในตนเองตั้งแต่เด็กและวินัยที่ดีนั้นจะต้องเกิดจากความรู้ ความเข้าใจ และการยอมรับนับถือมากกว่าวินัยที่เกิดจากการใช้อำนาจบังคับ ในการอยู่ร่วมกันของคนในสังคมใดก็ตามโดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานศึกษา วินัยมีความสำคัญมากถ้ามีระเบียบวินัยที่ดีและสามารถควบคุมความประพฤติของนักเรียนได้ นักเรียนในสถานศึกษานั้น ก็จะอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยไว้ดังเช่น เมธี ปิลันธนานนท์ (2533 : 327) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการมีระเบียบวินัยว่าเป็น

เครื่องปลูกฝังการรู้จักควบคุมตัวเองที่ละน้อย เพื่อให้เกิดผลดี บุคคลนั้นจะได้กลายเป็นผู้มีพฤติกรรมน่าพึงปรารถนาในสังคมของตน การชี้ให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการรู้จักปกครองตนเองเป็นสิ่งที่ครูจะต้องเอาใจใส่ปลูกฝังอยู่เสมอ จนเป็นนิสัยติดตัวไปในภายหน้าเพื่อความ เป็นพลเมืองที่มีคุณค่าของสังคมต่อไป และตามที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 : 5-7) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยต่อการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ ไว้ดังนี้

1. ด้านครอบครัว การที่สมาชิกในครอบครัวมีวินัยไม่ว่าจะเป็นวินัยภายนอกหรือวินัยภายในตนเอง ย่อมก่อให้เกิดความไว้วางใจ เชื่อมมั่นระหว่างสมาชิก ทำให้เกิดสัมพันธภาพ ที่ดีเยี่ยมเป็นผู้มีบุคลิกภาพดี มีความเชื่อมั่นในทางจิตใจ กล่าวที่จะเรียนรู้และปรับตัวในสิ่งใหม่ อันจะเป็นกำลังสำคัญในการช่วยพัฒนาประเทศสืบไป

2. ด้านสังคม เมื่อกลุ่มคนในสังคมมีการรักษาระเบียบวินัยเคารพกฎเกณฑ์ของสังคมร่วมกัน ก็จะทำให้การดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันของบุคคลเป็นไปอย่างสงบสุข หากสังคมใดที่สมาชิกในสังคมไร้ระเบียบวินัยทั้งที่เป็นวินัยในตนเองและวินัยที่เกิดจากการยอมรับปฏิบัติตามกฎหมายข้อบังคับย่อมทำให้สังคมนั้นตกอยู่ในภาวะสับสน

3. ด้านเศรษฐกิจ ในสภาพสังคมไทยในปัจจุบันที่มีการดำเนินงานทางภาคธุรกิจอย่างรวดเร็วโดยใช้เทคโนโลยีสื่อสารเป็นเครื่องมือเวลาจึงเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่งซึ่งผู้ดำเนินการทางธุรกิจจะต้องรักษาและใช้ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าที่สุด ดังนั้นการมีวินัย การตรงต่อเวลาจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

4. ด้านการเมือง เหตุการณ์วุ่นวายทางการเมืองของไทยหลาย ๆ กรณีเกิดขึ้น เนื่องจากนักการเมืองเหล่านี้ ส่งผลเสียต่อภาพพจน์ ของประเทศไทยในสายตาของชาวต่างประเทศที่จะเข้ามาลงทุนประกอบกิจการต่างๆ และส่งผลเสียต่อการดำเนินงานทางเศรษฐกิจโดยตรง

เฮอร์ลอค (Hurlock, 1984 : 393 อ้างถึงใน เกษมศักดิ์ ผลดีลก, 2547 : 19) กล่าวถึงความสำคัญของวินัยสำหรับเด็กดังนี้

1. วินัยช่วยให้เด็กมั่นใจเพราะเป็นการบอกว่าสิ่งใดควรทำสิ่งใดไม่ควรทำ
2. วินัยช่วยให้เด็กหลีกเลี่ยงต่อความรู้สึกผิด หรืออับอายต่อพฤติกรรมที่กระทำผิด ความรู้สึกที่ไม่สามารถเลี่ยงได้นี้ จะทำให้มีความสุข และเกิดการปรับตัว

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2537 : 5-6 อ้างถึงใน เกษมศักดิ์ ผลดีลก, 2547 : 19) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยไว้ ดังนี้

1. ด้านครอบครัว การที่สมาชิกในครอบครัวมีวินัยไม่ว่าจะเป็นวินัยภายนอกหรือวินัยภายในตนเอง ย่อมก่อให้เกิดความไว้วางใจ ความเชื่อมั่นระหว่างสมาชิก
2. ด้านสังคม เมื่อสังคมในสังคมมีการมีการรักษาระเบียบวินัย เคารพกฎเกณฑ์ของสังคมร่วมกัน ก็จะทำให้การดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันของบุคคลเป็นไปอย่างสงบสุข

3. ด้านเศรษฐกิจ ในสภาพสังคมไทยในปัจจุบันมีการดำเนินงานของภาคธุรกิจอย่างรวดเร็วโดยใช้เทคโนโลยีสื่อสารเป็นเครื่องมือ เวลาจึงเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่งซึ่งผู้ดำเนินการทางธุรกิจจะต้องรักษาและใช้ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าที่สุด ดังนั้น การมีวินัยตรงต่อเวลาและวินัยในตนเองเกี่ยวกับความซื่อสัตย์จึงจำเป็นต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ

4. ด้านการเมือง การที่ประชาชนในสังคมไทยมีความเคารพยอมรับความคิดเห็นของบุคคลอื่นแตกต่างไปจากตนและตระหนักในสิทธิหน้าที่ของตนในระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยในฐานะประชาชน

เบอร์ราร์ด (Bernard, 1972 : 206-207 อ้างถึงใน เกษมศักดิ์ ผลดีลัก, 2547 : 19) กล่าวว่า เด็กต้องการวินัยที่เกิดจากความรู้ความเข้าใจและการยอมรับนับถือมากกว่าวินัยที่เกิดจากการใช้อำนาจบังคับ

สรุปได้ว่าวินัยมีความสำคัญมากและพฤติกรรมที่เกี่ยวกับระเบียบวินัยนั้นจำเป็นที่จะต้องทำการสอนเยาวชนว่าเมื่อกระทำการสิ่งไม่ดี สิ่งไม่ดีนั้นจะเกิดขึ้นกับตัวคุณเพราะความมีระเบียบวินัยนั้นเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กับแนวทางปฏิบัติ และการเรียนรู้และสังคมใด ๆ ก็ตามถ้าขาดระเบียบวินัยก็จะเป็นสังคมที่สับสนวุ่นวาย

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวินัยในโรงเรียน

2.1. ความหมายของวินัยในโรงเรียน

นักวิชาการได้อธิบายความหมายของวินัยในโรงเรียนไว้ ดังนี้

พนัส หันนาคินทร์ (2524 : 248) ได้ให้ความหมาย วินัยในโรงเรียน หมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตามระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ เกิดขึ้นโดยสมัครใจผู้ปฏิบัติเองคือนักเรียน ได้มองเห็นคุณค่าแล้วว่าการปฏิบัติตามกฎข้อบังคับที่โรงเรียนสร้างขึ้นไว้ และตัวเองก็เห็นพ้องด้วยนั้น เป็นสิ่งที่ธำรงไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย อันจะนำมาซึ่งความสุขและความเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคนในสังคมนั้น นักเรียนจะเห็นจะได้ชัดว่าการที่แต่ละคนทำอะไรตามใจชอบนั้น ในที่สุดก็จะก่อให้เกิดความไม่สงบขึ้น สังคมนั้นเป็นสังคมที่ป่าเถื่อน ไร้ระเบียบ ไร้ศีลธรรม คนอ่อนแอจะถูกรังแกตลอดเวลา ดังนั้นวินัยในโรงเรียนจะรักษาความเป็นธรรมให้เกิดแก่ทุกคน ในขณะที่เดียวกันเป็นเครื่องยืนยันสิทธิและเสรีภาพของนักเรียนทุกคนในโรงเรียนนั้น

สนอง สุวรรณวงศ์ (2529) กล่าวถึงวินัยว่า หมายถึง กระบวนการทั้งหลายที่จะนำมาสร้างพฤติกรรมที่เหมาะสมให้เกิดขึ้นแก่นักเรียน โดยอาศัยกฎระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับต่าง ๆ ซึ่งทางโรงเรียนกำหนดขึ้นโดยตรง หรือกำหนดร่วมกันระหว่างนักเรียนกับโรงเรียน และสถาบันอื่น ๆ เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับยึดถือในการประพฤติปฏิบัติด้วยความสมัครใจ และมองเห็นคุณค่าจากการปฏิบัติอีกทั้งสามารถรู้จักควบคุมการปกครองตนเองเป็น

สำคัญ ทั้งนี้เพื่อความสงบเรียบร้อย ทำให้เกิดความสงบสุขสำหรับตนเอง และสมาชิกในสถาบัน และสังคมส่วนรวม

วินัยในโรงเรียนว่า หมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตามระเบียบหรือ ข้อบังคับต่าง ๆ เกิดขึ้นโดยสมัครใจของผู้ปฏิบัติคือนักเรียน และเห็นคุณค่าที่เกิดจากการปฏิบัติ อันจะนำมาซึ่งความสุข ความเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคนในสังคมนั้น (สมพิศ ไหมงาม, 2557 ออนไลน์)

จากการศึกษาความหมาย ของวินัยในโรงเรียน สรุปได้ว่า วินัยในโรงเรียน หมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ ข้อตกลง อันตั้งมาที่ควบคุมความประพฤติของนักเรียนให้เรียบร้อย เป็นแบบแผนให้ประพฤติปฏิบัติเพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข และจากความหมายวินัยในโรงเรียนดังกล่าว การรักษาวินัยของนักเรียนในโรงเรียนจึงหมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่อยู่ในกฎระเบียบ ข้อบังคับ กติกา และข้อตกลงของโรงเรียน เพื่อให้ นักเรียนได้อยู่อย่างสงบสุขมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยเกิดคุณลักษณะตามในคุณลักษณะอัน พึงประสงค์ตามความคาดหวังของโรงเรียน สามารถปฏิบัติตนเป็นคนดี มีคุณธรรมในสังคม

2.2 ความมุ่งหมายของการสร้างวินัยแก่นักเรียนในโรงเรียน

กล้า ทองขาว (2525 : 136 อ้างอิงใน เกษมศักดิ์ ผลดีลัก, 2547 : 20) ได้ให้ความเห็นในเรื่องของความมุ่งหมายของวินัยในโรงเรียนไว้ดังนี้

1. เพื่อให้เกิดความสงบสุขขึ้นในสังคมโรงเรียน เพราะทุกคนจะต้องปฏิบัติตาม ระเบียบและข้อบังคับของโรงเรียน ยอมรับที่จะปฏิบัติตามสิ่งควบคุมทางสังคมที่สมาชิกร่วมกัน กำหนดขึ้น เช่นเดียวกับบุคคลในสังคมทั่วไปจะต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของพลเมืองดีเพื่อความ สงบสุขของสังคม
2. เพื่อเป็นการปลูกฝังเจตคติ พฤติกรรม และปลูกฝังจิตใจกับเด็กผู้ยังอ่อนวัยให้ เป็นผู้มั่งคั่งสำนึกในการมีวินัยในตนเองสะสมเอาพฤติกรรมเช่นอารยชนผู้รักความมีวินัยไว้ แต่ยังเป็นเด็ก เพื่อเขาจะได้เติบโตเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพ

สำนักคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2528 : 20 - 22) ได้กล่าวถึง ความมุ่งหมายในการสร้างวินัยแก่นักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาไว้ ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือที่จะช่วยปลูกฝังสิ่งที่ดีงามที่เหมาะสมที่สมควรให้นักเรียนได้ ประพฤติปฏิบัติ
2. เป็นการเตรียมตัวนักเรียนให้เป็นพลเมืองดี สามารถปกครองตนเองได้และ ดำรงชีวิตให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข
3. เป็นการรักษาชื่อเสียงและเกียรติภูมิของโรงเรียน ให้สมกับสถาบันการศึกษา

ดังนั้น สรุปว่าการสร้างวินัยในโรงเรียนจึงมีความมุ่งหมายให้นักเรียนปกครองตนเองได้ สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน รู้จักเสียสละประโยชน์ส่วนตัวเพื่อส่วนรวม การมีวินัยจะทำให้ได้ชื่อว่าเป็นคนดี

2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัย

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ (Freud, 1856 – 1939 อ้างถึงใน สุรางค์ โค้วตระกูล, 2552 : 32-38) เป็นทฤษฎีที่มีหลักการว่า กฎระเบียบ คำสั่งสอนของบิดามารดา วุฒิกภาวะ ความคับข้องใจความวิตกกังวลในระดับที่พอดี เป็นแรงจูงใจทำให้เกิดการพัฒนาจริยธรรม คือ ความสำนึกผิดชอบชั่วดีโดยอัตโนมัติ หลังจากที่เด็กได้รับการอบรม ได้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในโอวาท คำสอนของพ่อแม่ ผู้ใหญ่ ผู้ใกล้ชิด และเลียนแบบอย่างที่ดีจากบุคคลเหล่านั้นมา สม่่าเสมอ ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่วางไว้จนเกิดความเคยชินจนเป็นแบบอย่าง มีองค์ประกอบที่สำคัญคือ อิด (Id) อีโก้ (Ego) และซูเปอร์อีโก้ (Super Ego) มีรายละเอียด ดังนี้

อิด (Id) เป็นจิตไร้สำนึก (Unconscious) เป็นระดับของจิตที่อยู่ภายในจิตใจซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพที่ติดตัวมาแต่กำเนิด สัญชาตญาณบางอย่างถูกเก็บไว้ในจิตไร้สำนึก เช่น สัญชาตญาณของการอยากมีชีวิตอยู่ อยากสร้างสรรค์ อยากมีความรักโดยปราศจากเหตุผลทำตามกิเลสตัณหา เป็นพฤติกรรมการแสดงออกที่นากลัว

อีโก้ (Ego) เป็นบุคลิกภาพที่พัฒนามาจาก อิด (Id) โดยอาศัยหลักแห่งความเป็นจริงเหตุผลหรือการกำหนดรู้ การเรียนรู้ ความฉลาด ความคิด เป็นข้อกำหนดจิตไร้สำนึกให้แสดงบางสิ่งบางอย่างออกมาอย่างมีเหตุผล อย่างมีความคิด ไม่ทำตามใจตนเอง

ซูเปอร์อีโก้ (Super Ego) เป็นเรื่องของการประพฤติดีที่สังคมยอมรับและละเว้นสิ่งเลวที่สังคมไม่ยอมรับ Super Ego แบ่งได้ 2 ประเภท คือ Conscious เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกโดยการคอยบอกให้หลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนานั้น เช่น ขู่ว่าจะทำโทษ ชี้ให้ละอายแก่ใจที่ทำงานที่ไม่ดี และอีกประเภทหนึ่งคือ Ego-ideal เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเสริมแรงทางบวก เช่น การยอมรับ การชมว่าเก่ง (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2542 : 38) เป็นผู้ริเริ่มทางความคิดที่ว่าพัฒนาการทางจริยธรรมของมนุษย์นั้นย่อมขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลเขาได้แบ่งขั้นตอนของการพัฒนาทางสติปัญญาออกเป็น 4 ขั้น คือ

1. ขั้นรับรู้จากประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว
2. ขั้นความคิดด้วยญาณ
3. ขั้นคิดด้วยรูปธรรม
4. ขั้นคิดตามแบบแผนของตรรกวิทยา

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก (Kohlberg, 1976 อ้างถึงในกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2542 : 39) เชื่อว่าการพัฒนาทางสติปัญญาและอารมณ์เป็นรากฐานของการพัฒนาการทางจริยธรรม นอกจากนี้เขายังได้พบว่าความสัมพันธ์ระหว่าง

จริยธรรมกับลักษณะอื่นๆของมนุษย์ในการศึกษาผลงานวิจัยต่างๆ ที่สำคัญ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างจริยธรรมกับสติปัญญาทั่วไป และความสัมพันธ์ของจริยธรรมกับความสามารถที่จะรอผลที่ดีกว่าในอนาคตแทนที่จะรับเอาผลที่เล็กน้อยกว่าในปัจจุบันหรือในทันที ซึ่งลักษณะนี้เรียกว่า ลักษณะมุ่งอนาคต ผู้ที่มีจริยธรรมสูงยังเป็นผู้ที่มีสมมติฐานสามารถควบคุมอารมณ์ของตนและมีความภาคภูมิใจในตนเองและสภาพแวดล้อมสูงกว่าผู้ที่มีจริยธรรมต่ำ

Kohlberg แบ่งขั้นการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมออกเป็น 6 ขั้น 3 ระดับ ได้แก่

ขั้นที่ 1 หลักการหลบหลีกการลงโทษ อายุ 2 - 7 ปี

ขั้นที่ 2 หลักการแสวงหารางวัล อายุ 7 - 10 ปี

ขั้นที่ 3 หลักการทำตามที่ผู้อื่นเห็นชอบ อายุ 10 - 13 ปี

ขั้นที่ 4 หลักการทำหน้าที่ของสังคม อายุ 13 - 16 ปี

ขั้นที่ 5 หลักการทำตามคำมั่นสัญญา อายุ 16 ปีขึ้นไป

ขั้นที่ 6 หลักการยึดอุดมคติสากล

นอกจากนี้เขายังได้แบ่งระดับของจริยธรรม เป็น 3 ระดับ ได้แก่

ระดับก่อนเกณฑ์ 2 - 10 ปี การกระทำของเด็กในขั้นนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อหลบหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษและการแสวงหารางวัล เดกถือว่่าที่คนอื่นกระทำตามที่เขาดต้องการนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แม้ว่าการกระทำนั้นจะขัดกับบุคคลอื่น ของแลกเปลี่ยนสิ่งของซึ่งกันและกันโดยไม่ให้เสียเปรียบกันด้วย

ระดับตามเกณฑ์ 10 - 16 ปี เป็นระดับที่เด็กทำตามสังคม ประเพณี กฎหมาย ศาสนา โดยจะควบคุมความประพฤติจากการดิชมของสังคม การกระทำจะเป็นไปตามความที่ผู้อื่นเห็นชอบโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มเพื่อน ดังนั้น การเลียนแบบจึงมีมาก แม้ว่าแบบอย่างนั้นจะขัดกับสังคมก็ตามต่อมาจึงตระหนักในบทบาทและหน้าที่ของตนตามกฎหมาย

ระดับเหนือเกณฑ์ 16 ปีขึ้นไป เด็กจะมีจริยธรรมในขั้นสูงสุด คือ มีการกระทำที่แยกตนออกจากกฎเกณฑ์และความคาดหวังของผู้อื่น ในการตัดสินใจขัดแย้งต่างๆ จะต้องนำมาวิเคราะห์ด้วยตนเองก่อน แล้วจึงตัดสินใจโดยคำนึงถึงความสำคัญและประโยชน์สูงสุดของสังคมไม่รุกรานสิทธิของผู้อื่น มีความรู้สึกเป็นสากลนอกเหนือจากกฎเกณฑ์ในสังคมของตน

2.4 หลักการสร้างวินัยในโรงเรียน

ปฏิญญา สาร (2523 : 404 อ้างถึงใน พิมลวรรณ พรหมกัตัญญ, 2550 : 29) กล่าวถึงหลักการทั่วไปในการรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียนไว้ ดังต่อไปนี้

1. ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการควรประชุมครูทั้งโรงเรียนร่วมอภิปรายด้วยกันเกี่ยวกับระเบียบวินัย และความคาดหวังทั้งหลายที่ครูอยากได้จากเด็ก เพื่อให้ครูทุกคนเข้าใจตรงกัน และร่วมมือกันดูแลรักษาระเบียบวินัย

2. ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการ ควรเปิดโอกาสให้ทุกคนได้แสดงการมีอำนาจ มีใช้ถือว่าครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการเท่านั้น ที่มีอำนาจแต่เพียงผู้เดียวในโรงเรียน ทุกคนจึงมีโอกาสช่วยเหลือกันในการรักษาระเบียบวินัย

3. สนับสนุนครูทุกคนที่ดำเนินมาตรการบางอย่างเพื่อรักษาระเบียบวินัยเมื่อโรงเรียนเห็นว่ามาตรการสิ่งนั้นๆ ไม่มีโอกาสที่จะทำให้โรงเรียนเสียหาย

4. ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการ ไม่ควรจัดการกับนักเรียนที่ทำความผิดรุนแรงโดยลำพัง แต่ควรอาศัยคณะกรรมการครู คณะกรรมการนักเรียนหรือคณะกรรมการผู้ปกครองและครูร่วมด้วยในบางกรณี เพื่อให้สังคมมีส่วนร่วมเห็นทำให้นักเรียนทั่วไปๆ มีความหวาดกลัว เพราะกลัวว่าถ้าหากตนทำผิด สังคมทั้งหมดจะไม่ยอมรับมีใช้ครูผู้ลงโทษหรือครูเพียงคนเดียวไม่ให้เกียรติเขา

5. ควรมีการส่งตัวเด็กที่ผิดไปให้ครูใหญ่หรือคณะกรรมการพิจารณา แทนที่จะให้ครูที่เกี่ยวข้องรู้เห็นเพียงผู้เดียวเป็นผู้พิจารณาตัดสิน เพราะอาจผิดพลาดได้และอาจขาดความยุติธรรมได้ เนื่องจากครูกลายเป็นโจทก์ อัยการและผู้พิพากษาตัดสินเด็ก

6. ควรมีประวัตินักเรียนโดยสมบูรณ์ เพื่อจะได้อ้างความผิดที่แล้วมาให้ทราบด้วย

7. หากจำเป็นต้องลงโทษ การลงโทษควรมุ่งสร้างสรรค์มิใช่มุ่งทำให้เด็กเสียหาย

8. ปรับปรุงการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับระดับความสามารถ ความสนใจ และความจำเป็นของนักเรียน เพื่อไม่ให้นักเรียนผิดหวังกับการเรียนมากนัก

9. ครูกับนักเรียนควรมีส่วนร่วมดูแลระเบียบวินัยของโรงเรียนด้วยกัน

2.5 ประเภทการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน

ตำรา ประเสริฐกุล (2542 : 218-220) ได้กล่าวถึงการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนไว้อย่างน่าสนใจว่า ความผิดทางวินัยของนักเรียนบ่อยๆ ก็คือ การละเมิดสิทธิของผู้อื่นๆ หรือละเมิดข้อบังคับของโรงเรียน เช่น การหยิบดินสอและยางลบของเพื่อนไปเป็นของตนเองโดยการนำกลับบ้านการหยิบหนังสือเพื่อนไป หรือการทำเสียงดังในขณะที่เรียนหนังสือในห้องเรียน โดยไม่มีเหตุผลอันควร

การแสดงความผิดทางวินัยของนักเรียนบ่อยๆ อาจจะแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ

ระยะแรก เป็นระยะเพียงกระชิบกระซาบในขณะที่เรียนหนังสือ หรือการไม่ตั้งใจทำงานตามที่ครูอาจารย์สั่ง

ระยะที่สอง ระยะนี้เป็นระยะที่แสดงออกอย่างเปิดเผย การแสดงออกโดยวิธีการส่งเสียงดังเวลาครูสอน คุยเสียงดัง หัวเราะในห้องเรียน แกล้งเพื่อนต่อหน้าครูในชั้นเรียน

ระยะสุดท้าย ระยะนี้เป็นการแสดงความก้าวร้าวออกมาโดยเปิดเผย เช่น ใช้ของขว้างปาเพื่อนในห้องเรียน ด่าเพื่อนโดยออกเสียงดังๆ เขกศีรษะเพื่อนหรือแสดงความไม่เคารพ

ต่อครูอาจารย์โดยเปิดเผย เล่นการพนัน ขโมยของเพื่อน พกอาวุธมาโรงเรียน ชกต่อยกับเพื่อน เป็นต้นนอกจากนี้ การทำผิดวินัยของนักเรียนยังเกิดจากสาเหตุหลายประการ

2.6 สาเหตุของการประพฤติผิดวินัยในโรงเรียนของนักเรียน

กอร์ดัน (Gorton, 1983 : 328-329 อ้างถึงใน ดำรง ประเสริฐกุล, 2542 : 218 - 220) กล่าวถึงสาเหตุของการทำผิดวินัยของนักเรียนไว้ ดังนี้

1. ปัญหาที่มีสาเหตุมาจากโรงเรียน ได้แก่
 - 1.1 การสอนไม่ดี
 - 1.2 จัดหลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการของนักเรียน
 - 1.3 ตารางสอนไม่ยืดหยุ่น
 - 1.4 โปรแกรมการเรียนการสอนและโปรแกรมอื่นๆ ไม่ปรับให้เหมาะสมกับ

พื้นฐานความรู้ความสามารถของนักเรียน

2. ปัญหาที่มีสาเหตุมาจากตัวนักเรียนเอง ได้แก่
 - 2.1 นักเรียนไม่เข้าใจกฎระเบียบต่างๆ
 - 2.2 นักเรียนไม่เข้าใจเหตุผลของการมีระเบียบต่างๆ
 - 2.3 พื้นฐานการศึกษาของนักเรียนไม่ดี
 - 2.4 การไม่รู้จักเลือกคบเพื่อน
 - 2.5 นักเรียนมีเรื่องกะทบกระเทือนทางจิตใจ
 - 2.6 นักเรียนมีความรู้สึกขัดแย้งกับครู
3. ปัญหาเกี่ยวกับสภาพสิ่งแวดล้อมทั้งทางบ้านและชุมชน
 - 3.1 สภาพการใช้อำนาจของบุคคลและความสัมพันธ์ภายในบ้านไม่ดี
 - 3.2 บ้านอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการก่ออาชญากรรมบ่อยๆ
 - 3.3 นักเรียนมีภาระต้องรับผิดชอบมากหรือหรือต้องทำงานตึกเกินไป

4. ปัญหาที่เกิดจากโรงเรียนที่มีผลต่อพฤติกรรมของนักเรียน ได้แก่
 - 4.1 วิชาที่จัดให้เรียนยากหรือง่ายเกินไป
 - 4.2 วิชาที่ทางโรงเรียนจัดให้เรียนไม่ตรงกับความต้องการ หรือขาดความสนใจ

ของนักเรียน

- 4.3 การมอบหมายงานให้นักเรียนทำในชั้นอาจจะหนักเกินไป หรือเบาเกินไป

ครูอธิบายไม่ชัดเจน

- 4.4 เนื้อหาและกิจกรรมที่จัดไม่เหมาะสม
- 4.5 การจัดที่นั่งเรียนไม่เอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี
- 4.6 ไม่มีการสอนซ่อมเสริมสำหรับเด็กที่เรียนอ่อน
- 4.7 ทักษะคติของครูต่อนักเรียนอาจจะเป็นในทางที่ไม่ดี ขาดความอบอุ่นและที่พึง

4.8 การประเมินผลขาดความยุติธรรม

ด้วยสาเหตุดังกล่าว การทำผิดวินัยของนักเรียนเกิดจากปัญหาอันสำคัญ ได้แก่

1. ปัญหาจากตัวนักเรียนเอง สืบเนื่องจากวัยวุฒิของนักเรียนที่เข้าสู่วัยรุ่น ทำให้เกิดวุฒิภาวะทางอารมณ์ที่แปรปรวนไปจากในวัยเด็ก ทำให้อารมณ์และสภาพจิตใจแปรเปลี่ยนไปจากเดิมไม่ชอบที่จะร่วมกิจกรรมกับบุคคลในวัยอื่น ๆ อันนอกเหนือไปจากกลุ่มวัยเดียวกัน กลายเป็นช่องว่างระหว่างวัยและมักจะขัดแย้งหรือโต้แย้งกับบุคคลอื่น ๆ ที่มีชีพวกของตนเอง จึงทำให้เกิดปัญหาบางประการ อาทิ ขาดความเชื่อมั่นหรือความมั่นใจในตนเอง บรรดาหน้าที่จะเรียนรู้สิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ อันนอกเหนือไปจากตำราเรียน ความสนใจในการเรียนลดลงจนถึงขั้นสอบตก ด้วยเกิดใส่ใจในกิจกรรมอื่น ๆ แทนความสนใจในเรื่องเพศตรงข้าม การแต่งกายตามแฟชั่นนิยม นักร้องนักแสดงวัยรุ่น การสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต ตลอดจนเทคโนโลยีใหม่ๆ แทน เป็นต้น

2. ปัญหาจากเพื่อน เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นแล้วนักเรียนจะสนใจและใส่ใจกับเพื่อนมากกว่าสิ่งอื่น มิได้ใส่ใจกับความถูกต้อง ทว่าสนใจกับความสนุกสนานในกิจกรรมที่ทำร่วมกันมากกว่าซึ่งแน่นอนว่ารู้จักคิด โดยช่วยกันคิดและช่วยกันทำในสิ่งที่ถูกต้องและสังคมยอมรับแล้ว

3. ปัญหาจากครู ทศนคติของครูที่มีต่อนักเรียนนั้นสำคัญ อาจเป็นแรงผลักดันให้นักเรียนบังเกิดความรู้สึกที่ไม่มีความสุขในโรงเรียนอันมีผลมาจากสภาพห้องเรียนที่ไม่น่าสนใจ ความสนใจและใส่ใจและใส่ใจของครูที่มีต่อนักเรียนอย่างทั่วถึง วิธีการสอนของครู ความเข้าใจในวิชาที่ครูสอน ตลอดจนการแตกแยกแบ่งกลุ่มของครูในโรงเรียนด้วยกันจนนักเรียนสังเกตเห็นได้

4. ปัญหาจากครอบครัวและสภาพแวดล้อม ครอบครัวหรือบ้านเป็นปัจจัยสำคัญของนักเรียนซึ่งมีผลกระทบต่อนักเรียนโดยตรง กล่าวคือหากบ้านหรือครอบครัวให้ความอบอุ่นและสนใจในตัวนักเรียนโดยตลอด ย่อมทำให้นักเรียนเข้มแข็งทางจิตใจ บังเกิดความพร้อมทางอารมณ์และเชื่อมั่นในตนเอง กอปรกับสภาพแวดล้อมที่ดี ย่อมจะส่งเสริมให้นักเรียนมีรากฐานทางจิตใจที่ดี มีโลกทัศน์และวิสัยทัศน์ที่ดีในอนาคต

5. ของประเทศชาติดำรงสู่ความเป็นสมานฉันท์อย่างแท้จริงแล้วย่อมทำให้สภาพบ้านเมืองสงบสุข ขณะเดียวกันหากสภาพสังคมส่วนรวมวุ่นวายสับสนไปด้วยความแตกแยกแก่งแย่งและแข่งขันกันตลอดเวลา ก็จักเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่นักเรียนให้ได้รับรู้และรับทราบด้วยมีตัวอย่างจากผู้ใหญ่ที่ขาดระเบียบและไร้วินัยเป็นจำนวนมากนั่นเอง

2.7 การป้องกันและแก้ไขการทำความผิดทางวินัยเพื่อรักษาวินัยของนักเรียน

การทำความผิดทางวินัยของนักเรียน ถือเป็นหน้าที่ที่โรงเรียนจะต้องหาทางแก้ไขและสร้างวินัยให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียนโดยใช้หลักการพัฒนาส่งเสริมพฤติกรรมมุ่งไปสู่

การป้องกันและแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ซึ่งอาจใช้วิธีต่างๆกันได้หลายวิธีคือ (ตำรา ประเสริฐกุล, 2542 : 221-227)

1. การส่งเสริมให้เกิดความสนใจในบทเรียน ครูอาจารย์ต้องพยายามสร้างความสนใจให้เกิดขึ้นในการเรียนการสอนโดยครูอาจารย์จะต้องหาเทคนิควิธีการสอนใหม่ๆ มาใช้ในการสอนเพื่อจูงใจให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียนซึ่งอาจจะหาเทคโนโลยีใหม่ๆมาใช้ในการสอน

2. การสร้างความรักโรงเรียนให้เกิดขึ้นในหมู่นักเรียน โรงเรียนจะต้องจัดกิจกรรมต่างๆ ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ที่โรงเรียนได้จัดขึ้น หรือให้นักเรียนได้จัดกิจกรรมตามความต้องการของนักเรียนโดยมีครูอาจารย์เป็นผู้ควบคุมดูแลอยู่ด้วย เช่น จัดการแข่งขันกีฬาโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วม

3. สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างคณะครูอาจารย์ด้วยกัน การที่ครูอาจารย์แต่ละคนจะมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันได้ก็ขึ้นอยู่กับการบริหารงานของผู้บริหารโรงเรียนว่าจะบริหารงานอย่างไรจึงจะทำให้เกิดความยุติธรรมในเรื่องต่างๆ และจะต้องสร้างความสามัคคีให้เกิดขึ้นในหมู่คณะครูอาจารย์ เมื่อครูอาจารย์มีเวลาพอให้กับการอบรมสั่งสอนนักเรียนทำให้นักเรียนเกิดความศรัทธาและรักใคร่ในตัวครูอาจารย์ นักเรียนเชื่อฟังในสิ่งที่ครูอาจารย์อบรมสั่งสอน ซึ่งทำให้นักเรียนไม่ทำผิดวินัย

4. ความกระตือรือร้นในการทำงานของครูอาจารย์ ถ้าครูเฉื่อยชาในการสอนนักเรียนก็จะเฉื่อยชาด้วย ฉะนั้นครูอาจารย์จึงจำเป็นต้องสร้างความรู้สึกรักเรียนให้เกิดกับนักเรียนด้วยการทำตัวเป็นตัวอย่างให้เห็น เช่นการทำตัวให้กระฉับกระเฉงและเอาใจใส่ในการทำงานอยู่เสมอ เมื่อนักเรียนมุ่งในงานของตนเอง ปัญหาเกี่ยวกับระเบียบวินัยก็จะไม่เกิดขึ้น

5. ความเชื่อมั่นในตัวครูอาจารย์ การแสดงออกของครูอาจารย์ว่ามีความเชื่อมั่นในตนเองเพียงไร จะเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้นักเรียนอยู่ในระเบียบวินัยหรือไม่ ถ้าครูอาจารย์ขาดความมั่นใจในตนเอง ไม่แน่ใจว่าผิดหรือถูก เป็นหลักไม่ได้ นักเรียนจะเริ่มเสื่อมความนับถือและทำอะไรๆต่างตามอำเภอใจจน

6. ส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน ทั้งกิจกรรมนอกหลักสูตรและกิจกรรมในหลักสูตร กิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ฝึกฝนให้นักเรียนในเรื่องระเบียบวินัยอยู่ในตัว มีการฝึกฝนให้ทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ ให้อุจรรีบผิดชอบ และรู้จักรับฟังความคิดเห็น ของผู้อื่น เป็นต้น ฉะนั้น ถ้าทางโรงเรียนส่งเสริมให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมดังกล่าวมากๆ ปัญหาเรื่องระเบียบวินัยก็จะหมดไป

7. สร้างความเข้าใจเรื่องคุณค่าของการแข่งขัน ส่งเสริมให้นักเรียนแข่งขันกับตัวเอง เช่น พยายามสอบในครั้งต่อไปให้ดีกว่าครั้งต้นๆ หรือส่งเสริมให้แข่งขันกัน ในกลุ่มที่มีความสามารถ ทัดเทียมกัน จัดว่าเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดกำลังใจและมี

ความกระตือรือร้นในการเรียน ครูอาจารย์ควรชี้แจงให้นักเรียนเห็นคุณค่าและชี้ให้เห็นว่าในชีวิตประจำวันนั้น นอกจากการร่วมมือกันแล้วการแข่งขันเป็นสิ่งจำเป็นอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

8. ขอความร่วมมือจากผู้ปกครอง มีปัญหาทางระเบียบวินัยหลายปัญหาที่เกี่ยวกับทางบ้าน เช่น เด็กนักเรียนมาสายเสมอเพราะมัวทำธุระทางบ้าน หรือเด็กขาดโรงเรียนบ่อย เพราะไม่มีเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ฯลฯ การแก้ปัญหาของโรงเรียนจะสำเร็จได้ย่อมต้องอาศัยความร่วมมือของทางบ้าน หน้าที่ของครูจึงต้องไปมาหาสู่ทำความรู้จักกับผู้ปกครอง และพยายาม ศึกษาภาวะทางบ้านของนักเรียน เพื่อได้ทราบสาเหตุของปัญหานั้นจะได้แก้ไขได้ถูกต้อง

อนึ่ง เพื่อป้องกันและแก้ไขมิให้นักเรียนกระทำความผิดทางวินัย กรมสามัญศึกษา (2530 : 76-78 อ้างถึงใน ดำรง ประเสริฐกุล, 2542 : 228-230) จึงได้กำหนดวิธีป้องกันด้วยวิธีการลงโทษนักเรียนที่กระทำความผิดทางวินัย โดยให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้บริหารโรงเรียนและครูอาจารย์ที่ผู้บริหารมอบหมาย ที่จะดำเนินการตามความเหมาะสม โดยยึดแนวปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนนักศึกษา พ.ศ. 2515 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2522 กล่าวคือ

1. ว่ากล่าวตักเตือน
2. เขียน
3. ทำทัณฑ์บน
4. สั่งพักการเรียน
5. ให้ออก
6. คัดชื่อออก

สำหรับนักเรียนที่อยู่ในเกณฑ์บังคับตามกฎหมายว่าด้วยประถมศึกษาให้พิจารณา ลงโทษตามข้อ 1, 2 และ 3 เท่านั้น ระดับมัธยมศึกษาสามารถใช้มาตรการได้ทุกข้อ

พร้อมกันนั้น กรมสามัญศึกษายังได้กำหนดแนวปฏิบัติในการลงโทษโดย กำหนดให้ ปฏิบัติ ดังนี้

1. การว่ากล่าวตักเตือน ใช้สำหรับนักเรียนที่ได้กระทำความผิดไม่ร้ายแรงและผู้บริหารโรงเรียนหรือครูอาจารย์ที่ได้รับมอบหมายเห็นว่าเหมาะสมและจะได้ผลดี

2. การเขียน ใช้สำหรับความผิดที่นักเรียนฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน หรือประพฤติตนไม่สมควรแก่สภาพนักเรียนตามกฎหมายกระทรวงศึกษาธิการ ออกตามความใน ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 การเขียนด้วยไม้เรียวเหลวกลมผิวเรียบเส้นผ่าศูนย์กลางไม่เกิน 0.7 เซนติเมตร ที่บริเวณก้นหรือขาอ่อนท่อนบนด้านล่าง ซึ่งมีเครื่องแต่งกายรองรับ กำหนด เขียนไม่เกิน 6 ครั้ง โดยให้ผู้บริหารโรงเรียนหรือครูอาจารย์ที่ผู้บริหารโรงเรียน

มอบหมาย เป็นผู้เขียน การเขียนจะต้องกระทำในที่ที่ไม่เปิดเผยและในลักษณะเพื่อว่ากล่าวตักเตือนให้ เข็ดหลาบ ไม่ประพฤติซ้ำและกลับตัวเป็นคนดีต่อไป

3. การทำทัณฑ์บน ได้แก่ การลงโทษนักเรียนที่ประพฤติตนไม่สมควรแก่สภาพนักเรียนตามกฎกระทรวงศึกษาธิการ ออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 132 ในกรณีที่ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติศักดิ์ของโรงเรียน หรือฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนอย่างร้ายแรงหรือได้รับโทษอย่างอื่นแล้วไม่เข็ดหลาบ การทำทัณฑ์บนต้องทำเป็นหลักฐาน และเชิญบิดามารดาหรือผู้ปกครองมาบันทึกรับทราบความผิดและรับรองการทำทัณฑ์บนไว้ด้วย

4. การสั่งพักการเรียน กระทำได้ในกรณีดังต่อไปนี้

4.1. นักเรียนประพฤติตนไม่สมควรแก่สภาพนักเรียนตามกฎกระทรวงศึกษาธิการที่ ออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 ในกรณีที่ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง เกียรติศักดิ์ของโรงเรียน หรือฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนอย่างร้ายแรงหรือได้รับโทษ อย่างอื่นแล้วไม่เข็ดหลาบ

4.2. นักเรียนฝ่าฝืนระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ที่ระบุให้สั่งพักการเรียนการสั่งพักการเรียนจะสั่งพักได้ครั้งหนึ่งไม่เกิน 7 วัน หรือจนกว่าความผิดนั้นจะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องแล้วกรณีสั่งพักเกิน 7 วันสำหรับโรงเรียนในส่วนกลางต้องขออนุมัติ กรมเจ้าสังกัดในส่วนภูมิภาคต้องขออนุมัติผู้ว่าราชการจังหวัด เมื่อสั่งพักการเรียนแล้วต้องแจ้ง ให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองทราบเป็นลายลักษณ์อักษร

5. การให้ออก กระทำได้ในกรณีที่นักเรียนประพฤติตนไม่สมควรแก่สภาพนักเรียน ตามกฎกระทรวงศึกษาธิการ ออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 หรือฝ่าฝืน ระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนหรือประพฤติผิดศีลธรรมซึ่งเห็นว่าถ้าให้อยู่ในโรงเรียนต่อไป จะทำให้ เสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของโรงเรียน หรือจะเป็นเหตุให้ระเบียบวินัยหรือศีลธรรม อันดีของนักเรียนอื่นพลอยเสื่อมเสีย ผู้บริหารโรงเรียนเชิญบิดามารดาหรือผู้ปกครองมา รับทราบเหตุผลก่อนจึงจะสั่งการให้ออกได้ และให้โรงเรียนออกไปสุทธิให้ได้

6. การคัดชื่อออก กระทำได้ในกรณีที่นักเรียนประพฤติตนผิดตามกรณีที่จะต้องให้ออก และผู้บริหารโรงเรียนได้เชิญบิดามารดาหรือผู้ปกครองมารับทราบเหตุผลแล้วไม่มาในเวลา อันสมควร ผู้บริหารโรงเรียนต้องแจ้งผลให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียน แล้วจึงรายงานขออนุญาตคัดชื่อออกต่อกรมเจ้าสังกัดสำหรับโรงเรียนในส่วนกลางและผู้ว่าราชการจังหวัดสำหรับโรงเรียนในส่วนภูมิภาค เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงคัดชื่อออกได้ ในกรณีนี้ห้ามออกไปสุทธิให้ในปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการได้ออกระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษ นักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 โดยให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการ ลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาฉบับอื่นๆ ทั้งหมดพร้อมกับกำหนดการลงโทษไว้อย่างชัดเจนว่า การลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำผิด โดยมีความมุ่งหมายเพื่อการ

อบรมสัมมนา เจ้าหน้าที่และวิทยากรที่ดูแลงานบริหารหรือเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานที่ระดับ 4 สถาน
 ซึ่งปัจจุบันได้มีระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ.
 2548 มาใช้เป็นแนวทางสำหรับสถานศึกษาแทนระเบียบกระทรวงศึกษาธิการเดิมแล้ว ดังนี้
 (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 122 ตอนพิเศษ 35 หน้า 18-19 ลงวันที่ 26 เมษายน 2548)

1. จากลำดับก่อน

2. ทั่วทุกพื้นที่

3. ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา

4. ทั่วทุกโรงเรียนเพื่อปรับปรุงแบบฝึกหัดกิจกรรม

2.8 ลักษณะของการสร้างวินัยในโรงเรียน

โรงเรียนสามารถที่จะสร้างวินัยในเด็กได้ขึ้นอยู่กับตัวนักเรียนได้ (สมพิศ ไชยงาม,
 2557 : อดุลย์) วินัยในโรงเรียนควรจะมีลักษณะดังต่อไปนี้

2.8.1 การทำดีของนักเรียน เป็นไปเพราะความเต็มใจของนักเรียนเอง ที่จะได้จาก
 การกระทำ ไม่ใช่เพราะอำนาจภายนอกมาบังคับลงโทษในทันที การทำดีของครูและระเบียบ
 เกิดขึ้นจากการเข้าใจเหตุผลของการกระทำตามระเบียบ ไม่ใช่เพราะกลัวอำนาจ

2.8.2 การออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามต้องเป็นไปอย่างรอบคอบแล้วว่าจะ
 เป็นส่วนช่วยให้นักเรียนปฏิบัติตามหรือไม่โดยออกมาเพื่อเหตุผลส่วนดีของผู้เรียนที่จะออก
 คำสั่งนั้นๆ

2.8.3 การปฏิบัติตามคำสั่งผู้ปกครองที่ความดีตามวินัย เป็นไปตามหลักเหตุผลและพื้นฐาน
 ส่วนดีของผู้ปกครองที่ควรค่าความดีเป็นรายๆไป

2.8.4 กิจกรรมทั้งหลายของนักเรียน ทั้งในและนอกห้องเรียน เป็นส่วนช่วยช่วย
 นักเรียนสร้างกำลังใจไปในทางที่ถูกที่ควรและเป็นที่ยอมรับกันในสังคม

2.9 การรับทราบบทเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์

2.9.1 การรับทราบบทเรียน

เมื่อต้องการรับทราบบทเรียน เป็นไปโดยวิธีที่ถูกต้องเหมาะสม โดยไม่ต้องช่วยจัดกิจกรรม
 ในนักเรียนปฏิบัติตามได้ด้วยความตั้งใจของครูอาจารย์ปกครอง ซึ่งสามารถจำแนกประเภท
 ของวินัยที่โรงเรียนได้ ดังนี้ (พูนศรี นนทนนท์ : 249)

1. วินัยแบบขาดแบบทวาร (Absolute Authority) วินัยแบบนี้เป็นวิธีการให้ความ
 ปรารถนาของนักเรียนที่โรงเรียนจะปฏิบัติตามโดยไม่มีเงื่อนไขหรือข้อแม้ใดๆ นักเรียน
 แบบทวารนั้นเอง ทำใ้โรงเรียนปฏิบัติตามโดยไม่มีเงื่อนไขหรือข้อแม้ใดๆ นักเรียน
 แบบทวารนี้ทำใ้โรงเรียนปฏิบัติตามโดยไม่มีเงื่อนไขหรือข้อแม้ใดๆ นักเรียนแบบทวารนี้
 จะปฏิบัติตามโดยไม่มีเงื่อนไขหรือข้อแม้ใดๆ นักเรียนแบบทวารนี้จะปฏิบัติตามโดยไม่มี

แบบนี้เป็นการหยุดพฤติกรรมนักเรียนชั่วคราวเท่านั้น มิได้เปลี่ยนพฤติกรรมนักเรียนโดยสิ้นเชิง แต่อย่างไรก็ตาม ดังนั้น จึงควรใช้วินัยประเภทนี้น้อยที่สุด

2. วินัยแบบดำเนินงานให้สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน เป็นการวัดหาแนวทาง ที่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงปัญหาการขัดแย้ง ระเบียบวินัย ซึ่งวินัยลักษณะนี้บางทีก็สามารถจัดได้ตามความพอใจของนักเรียนทุกออกไป เช่น นักเรียนชอบแต่งกายตามใจชอบมาโรงเรียน ชอบมาสาย หรือชอบเล่นการพนันเหล่านี้ ทางโรงเรียนคงยอมไม่ได้ ผลดีทำให้นักเรียนมีวินัยที่ดีได้ แต่ก็ต้องเลือกทำในบางเรื่องเท่านั้น

3. วินัยที่เกิดขึ้นจากความรู้จักผิดชอบและเกียรติของตนเองเป็นการพยายามสร้างให้นักเรียน นับถือเกียรติของนักเรียนเอง และรู้จักรับผิดชอบต่อการที่จะรักษาเกียรตินั้นไว้ ผลดีที่นักเรียนจะมีวินัยที่ดีด้วยความสมัครใจ แต่จะฝึกได้ยากและต้องเวลาพอสมควร

ดังนั้น การให้นักเรียนมีวินัยที่ดีนั้น อาจจะใช้วินัยประเภทใดประเภทหนึ่งสิ่งที่สำคัญคือวินัยในโรงเรียนที่มีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้นักเรียนควบคุมตัวเอง ปกครองตนเอง และมีวินัยในตนเอง เป็นหน้าที่ของโรงเรียนที่จะต้องพิจารณาความประพฤติ ให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง ควบคุมตนเองจากภายในมากกว่าที่จะใช้กฎ ระเบียบ หรือสิ่งแวดล้อมภายนอกเป็นตัวบังคับความประพฤติ วินัยที่ดีจะต้องมีเสรีภาพ มีความรับผิดชอบและขอบเขต วินัยในโรงเรียนนั้นควรจะเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดความผิดขึ้นมากกว่าที่จะแก้ไข

2.9.2 วินัยในโรงเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในจังหวัดสุโขทัย

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้วิจัยไม่พบงานวิจัยวิเคราะห์องค์ประกอบ การรักษาวินัยในโรงเรียนการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษา วินัยในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาจาก ระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ กลุ่มนักเรียนและประกาศของโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น 4 โรงเรียน, สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา 4 โรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา 4 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 12 โรงเรียน

1. โรงเรียนเมืองสวรรคโลก อำเภอสวรรคโลก จังหวัดสุโขทัย
2. โรงเรียนวัดไทยชุมพล อำเภอเมืองสุโขทัย
3. โรงเรียนเทศบาลประชาสรรค์ อำเภอสวรรคโลก จังหวัดสุโขทัย
4. โรงเรียนเทศบาลเมืองสุโขทัย อำเภอเมืองสุโขทัย
5. โรงเรียนบ้านวังแร่ อำเภอสวรรคโลก
6. โรงเรียนบ้านดงไทย อำเภอสวรรคโลก
7. โรงเรียนบ้านชาน อำเภอศรีสำโรง
8. โรงเรียนบ้านป่าเลา อำเภอสวรรคโลก
9. โรงเรียนบ้านยางซ้าย อำเภอเมืองสุโขทัย

10. โรงเรียนเมืองเซลียง อำเภอศรีษะพนาลัย
11. โรงเรียนสุโขทัยวิทยาคมอำเภอเมืองสุโขทัย
12. โรงเรียนคีรีมาศพิทยาคม อำเภอคีรีมาศ

ตั้งแสดงในตาราง 1

สำนักงานกฤษฎีกาและเทคโนโลยีสารสนเทศ
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

จากตาราง 1 สรุปได้ว่า การรักษาวินัยในโรงเรียนนั้น ที่ศึกษามีทั้งหมด 5 ด้านได้ ดังต่อไปนี้

1. ด้านการแต่งกาย

1.1 แต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักเรียนถูกต้องตามระเบียบที่สถานศึกษากำหนด

1.2 ไว้ทรงผมถูกต้องตามระเบียบที่สถานศึกษากำหนด

1.3 ห้ามใช้เครื่องสำอาง น้ำหอม และเครื่องประดับ

1.4 ห้ามไว้เล็บยาว ทาสีเล็บ ต่อเล็บ

1.5 ไม่สวมเสื้อตันในเสื้อนักเรียน ที่มีสีฉูดฉาด

1.6 ไม่เจาะหรือสักลายตามอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย

1.7 ใช้รองเท้าและถุงเท้าถูกต้องตามระเบียบ

1.8 มีบัตรประจำตัวนักเรียนหรือปักชื่อนักเรียน ปักเครื่องหมายของโรงเรียนตามที่สถานศึกษากำหนด

1.9 แต่งกายสุภาพเมื่อมาติดต่อราชการในวันหยุดเรียน

2. ด้านความประพฤติ

2.1 สวดมนต์ไหว้พระหลังจากเข้าแถวหลังจากชกธงชาติ และในวันสุดท้ายของสัปดาห์

2.2 พุดจาสุภาพเรียบร้อย เหมาะสมกับกาละ เทศะ

2.3 ไม่ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่น ไม่ชักนำบุคคลภายนอกเข้ามาก่อเหตุทะเลาะวิวาททั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา และในสถานศึกษา

2.4 ไม่นำความเสื่อมเสียชื่อเสียงมาสู่สถานศึกษา

2.5 ช่วยรักษาสมบัติของสถานศึกษา

2.6 ไม่ลักขโมยของผู้อื่น

2.7 ไม่ประพฤติตนส่อไปในทางชู้สาว

2.8 ไม่ค้าประเวณีหรือข้องกับการค้าประเวณี

2.9 ไม่พกพาอาวุธหรือเจตนาใช้อย่างอื่นเป็นอาวุธ

2.10 ไม่เล่นการพนัน จัดให้มีการพนันหรือมั่วสุมในวงการเล่น

2.11 ไม่ใช้โทรศัพท์ในห้องเรียน

2.12 ไม่จัดทำหรือนำสื่อลามกอนาจารเผยแพร่

2.13 ไม่เข้าไปในสถานบริการที่ไม่เหมาะสมกับสภาพการเป็นนักเรียน

2.14 ไม่เที่ยวเตร่ในเวลากลางคืน

2.15 ไม่ครอบครอง เสพ หรือจำหน่ายยาเสพติด

3. ด้านความรับผิดชอบต่อโรงเรียน

3.1 ทำความสะอาดห้องเรียนบริเวณต่างๆที่รับผิดชอบ

3.2 ไม่ขีดเขียนข้อความบนผนังอาคารหรือโต๊ะ เก้าอี้หรือทำลายทรัพย์สินของสถานศึกษา

3.3 ช่วยประหยัดน้ำ ประหยัดไฟในสถานศึกษา

3.4 รับประทานอาหารในที่ที่สถานศึกษากำหนดไว้

3.5 ทิ้งขยะให้เป็นที่ตามที่สถานศึกษากำหนด

3.6 ปฏิบัติตามระเบียบ การใช้ห้องพิเศษ ห้องสมุดห้อง ICTห้องประชุม

3.7 ไม่ส่งเสียงรบกวนสมาธิของเพื่อนร่วมชั้นเรียน

3.8 ปฏิบัติตามกฎหมายจราจรของโรงเรียน

3.9 นำภาชนะไปเก็บในที่รองรับที่โรงเรียนจัดไว้ทุกครั้งเมื่อรับประทานอาหารเสร็จ

3.10 รักษาความสะอาดของโต๊ะรับประทานอาหาร

3.11 ไม่นำอาหารไปรับประทานบนอาคารเรียน และห้องเรียน

3.12 รักษาความสะอาดของห้องน้ำ ห้องสุขา

4. การแสดงความเคารพ

4.1 แสดงความเคารพ ครูในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

4.2 แสดงความเคารพบิดามารดา และบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

4.3 ไหว้พระพุทธรูปประจำโรงเรียน ก่อนเข้าและออกจากโรงเรียน

4.4 ไม่แสดงกิริยาก้าวร้าวกับครู บิดามารดา และบุคคลอื่น

5. ด้านการปฏิบัติตน

5.1 มาโรงเรียนก่อนโรงเรียนขึ้น

5.2 เข้าแถวเคารพธงชาติสวดมนต์ ตามเวลาที่กำหนด

5.3 กลับบ้านตามเวลาที่โรงเรียนกำหนด

5.4 จอดรถจักรยานหรือจักรยานยนต์ในสถานที่ที่โรงเรียนจัดไว้

5.5 จอดรถภายนอกโรงเรียน เมื่อมีผู้ปกครองนำรถมาส่ง

5.6 มีผู้ปกครองหรือครูที่ปรึกษาได้รับทราบแทนเมื่อขออนุญาตออกนอกบริเวณโรงเรียน

5.7 ส่งใบลาป่วยหรือ ลากิจ เมื่อหยุดเรียน

5.8 ผู้ปกครองหรือบุคคลภายนอกติดต่อขอพบนักเรียนต้องขออนุญาต

ครูทุกครั้ง

5.9 ไม่แอบอ้างนำผู้อื่นมาเป็นผู้ปกครอง

5.10 ไม่ปลอมแปลงเอกสารของทางโรงเรียน และผู้ปกครอง

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเปรียบเทียบวินัยระหว่างสังกัดและขนาดผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัย ดังต่อไปนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่องสภาพที่เป็นปัญหาของนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาพร้อมทั้งสาเหตุของปัญหาและเพื่อศึกษาวิธีการจัดการของครูกับผลของการจัดการของครู พร้อมทั้งศึกษาแนวทางในการจัดการพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนที่สอดคล้องกับความคาดหวังของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและความต้องการของสังคมในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มตัวอย่างคือสถานศึกษา ขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2549 จำนวน 1,050 โรงเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มหลายขั้นตอน โดยกำหนดให้ครูเป็นผู้ให้ข้อมูล สถานศึกษาละไม่เกิน 6 คนเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามซึ่งประกอบด้วย ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถาม แบบตรวจสอบรายการเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐาน ของผู้ให้ข้อมูล ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามจัดอันดับเกี่ยวกับสภาพคุณภาพ 5 ระดับเกี่ยวกับการจัดการของครู และผลการจัดการของครูกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดที่ให้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมแนวทางในการจัดการกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน และใช้วิธีการสนทนากลุ่มการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าร้อยละ (%) การให้หาค่าอันดับความสำคัญ และการจัดอันดับที่ของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนและสาเหตุ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S .D.) การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และความถี่สำหรับพฤติกรรมและสาเหตุ ผลการวิจัยพบว่าสภาพที่เป็นปัญหาของนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ของนักเรียนในสถานศึกษาที่พบมาก 5 อันดับคือ การไม่รับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย ส่งงานไม่เป็นไปตามที่กำหนด ต่ำพูดจา หยาบคาย พูดคุยส่งเสียงดัง ก่อวุ่นขณะครูสอน ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียนและลุกเดินวิ่งในห้องเรียนขณะที่ครูสอน และพบว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหา 5 อันดับสุดท้าย ได้แก่ ขอบสีลามกอนาจาร เช่น หนังสือลามก ซีดี ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต เสพสารเสพติด พกพาอาวุธหรือวัตถุระเบิด ชื่อจำหน่าย แลกเปลี่ยน เสพสุรา หรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ และอันดับสุดท้ายคือเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี

ศักดิ์ชัย ศิริศักดิ์ (2551 : 85) ได้วิจัยเรื่องการบริหารจัดการพัฒนานิสัยนักเรียนโรงเรียนบ้านบึงโพธิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิจิตร เขต 1 ประชากร เป็นครู จำนวน 5 คน นักเรียน 86 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการพัฒนานิสัยนักเรียนโดยใช้บทบาทสมมติ การแสดงละคร สถานการณ์จำลอง และเกม แบบประเมินผลการพัฒนานิสัยนักเรียน และแบบประเมินความพึงพอใจของครูและนักเรียนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า รูปแบบการพัฒนานิสัยนักเรียน ใช้หลักการสร้างความตระหนักรู้มีส่วนร่วมและการปฏิบัติจริงให้ครูดำเนินการพัฒนา โดยใช้

บทบาทสมมติ การแสดงละคร สถานการณ์จำลอง และเกม ประเมินผลการพัฒนาวิสัยและความพึงพอใจผลการพัฒนาวิสัยนักเรียน พบว่า โดยภาพรวมมีระดับการปฏิบัติของนักเรียนอยู่ในระดับปฏิบัติเป็นประจำความพึงพอใจของครูและนักเรียน ต่อการพัฒนาวิสัยนักเรียน พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดและมากตามลำดับ

ประกิต วงษ์มอญ (2550) ได้ศึกษาสภาพการปฏิบัติตามวิสัยนักเรียนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา 2 ด้าน คือด้านการแต่งกาย และด้านการประพุดติ ตามความคิดเห็นของครูฝ่ายปกครอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระบุรีเขต 1 และเขต 2 ผลการศึกษากลุ่มตัวอย่างคือ ครูฝ่ายปกครอง จำนวน 132 คน เครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม โดยผลการศึกษาพบว่าภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้านที่มีระดับการปฏิบัติมาก คือด้านความประพุดติ และด้านการปฏิบัติปานกลางคือ ด้านการแต่งกาย

น้ำฝน กุลชุตินธร (2552) ได้ศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการประพุดติผิดวิสัยของนักเรียน โรงเรียนเทศบาล สังกัดเทศบาลเมืองชลบุรี สรุปตามความคิดเห็นของนักเรียนชาย 136 คน และหญิงจำนวน 155 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ พบว่าปัญหาการประพุดติผิดวิสัยตามความคิดเห็นของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงโดยภาพรวมอยู่มีปัญหาระดับปานกลาง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ ปัญหาด้านการแต่งกายมีระดับปานกลาง ด้านการปฏิบัติตนมีปัญหาระดับปานกลาง ด้านความประพุดติ มีปัญหาระดับปานกลาง

พวงพกา แซ่ตัน (2554) ได้ศึกษาวิสัยในโรงเรียน ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวังจันทร์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยรวมข้อและรายข้อส่วนใหญ่ มีวิสัยค่อนข้างสูง โดยเรียงจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ ความซื่อสัตย์ ด้านความอดทน ด้านความตั้งใจ ด้านความเป็นผู้นำ ด้านความรับผิดชอบ

ทวิศักดิ์ ใจนวน (2552) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาวิสัยในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 โดยศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เกี่ยวกับสภาพและปัญหาการพัฒนาวิสัยนักเรียนในสถานศึกษา 6 ด้าน คือตรงต่อเวลา ความสะอาด การแต่งกาย แสดงความเคารพ การเข้าแถว และการปฏิบัติตามระเบียบแนวปฏิบัติของสถานศึกษา ผลการวิจัยพบว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษามีความเห็นว่ ปัญหาการพัฒนาวิสัยนักเรียนในสถานศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก คือด้านตรงต่อเวลา รองลงมาคือความสะอาด การเข้าแถว และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า คือการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของสถานศึกษา และข้าราชการครูและบุคลากรที่อยู่ในสถานศึกษาที่อยู่ในสถานศึกษาที่มีขนาดต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการพัฒนาวิสัยนักเรียนในสถานศึกษาแตกต่างกัน อย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่อยู่ในสถานศึกษาขนาดใหญ่มีความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่อยู่ในสถานศึกษาขนาดเล็ก

กรมวิชาการ, กองวิจัยทางการศึกษา (2540) ได้ศึกษาศักยภาพเด็กไทยระยะที่ 1 (พ.ศ.2540) ซึ่งมีวินัยในตนเองเป็นศักยภาพหนึ่งของการศึกษาครั้งนี้ ผลการเปรียบเทียบระดับศักยภาพนักเรียน พบว่าสถานที่ตั้ง พบว่า ระดับประถมศีกษาและมัธยมศีกษาดอนตัน นักเรียนในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลมีศักยภาพรวมสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนที่ตั้งอยู่นอกเขตเทศบาล

พิสิษฐ์ พรนนท์ (2544) ได้ศึกษาวินัยนักเรียนมัธยมศีกษาตามทัศนของผู้บริหารครูและนักเรียนโรงเรียนมัธยมศีกษา สังกัดกรมสามัญศีกษา ในจังหวัดบุรีรัมย์ โดยจำแนกตามเพศและขนาดของโรงเรียน เกี่ยวกับวินัยของนักเรียนในด้าน การแต่งกาย ความประพฤติ และความรับผิดชอบ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหาร ครูและนักเรียน 829 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมัธยมศีกษามีวินัยด้านการแต่งกาย ความประพฤติ และความรับผิดชอบอยู่ในระดับปานกลาง ผู้บริหาร ครู นักเรียน จากโรงเรียนขนาดต่างกัันมีความคิดเห็น แตกต่างกััน คือ ด้านการแต่งกาย และด้านความรับผิดชอบแตกต่างกัันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยโรงเรียนขนาดใหญ่มีปัญหามากกว่า ด้านความประพฤติแตกต่างกัันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยโรงเรียนขนาดใหญ่มีปัญหามากกว่า

ชลลรัตน์ อัสววัฒน์พงศ์ (2537) ได้ศึกษาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนมัธยมเอกชนในกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและคณะครูพบว่าในโรงเรียนขนาดเล็กปรากฏว่านักเรียนประพฤติผิดวินัยเรื่องทั่วไปต่ำกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่

อำนาจ จันทรมหา (2542) ได้ศึกษาจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนนัศีกษาในจังหวัดร้อยเอ็ด และเปรียบเทียบระดับจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนที่ศีกษาในสถานศีกษาต่างสังกัดกััน กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียน นัศีกษา ในจังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 684 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบวัดจริยธรรม ด้านความมีวินัยในตนเอง 9 ด้าน ได้แก่ความซื่อสัตย์ ด้านความรับผิดชอบ ด้านความตั้งใจ ด้านความอดทน ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง ด้านความเป็นผู้นำ ด้านความตรงต่อเวลา ด้านการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม และด้านความเสียสละ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนนัศีกษาในจังหวัดร้อยเอ็ด มีจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองอยู่ระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาแยกกรมที่สังกัด พบว่านักเรียนนัศีกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประอมศีกษาแห่งชาติ สังกัดกรมสามัญศีกษา สังกัดกรมศิลปกร และสังกัดกรมศาสนา ต่างมีจริยธรรมปานกลาง ส่วนนักเรียนนัศีกษาในสังกัดอาชีศีกษาและสังกัดคณะกรรมการการศีกษาเอกชนมีจริยธรรมอยู่ในระดับต่ำ ผลเปรียบเทียบนัศีกษาที่ศีกษาอยู่ในสถานศีกษาต่างสังกัดกััน พบว่ามีจริยธรรมความมีวินัยในตนเองแตกต่างกัันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์องค์ประกอบ

การวิจัยครั้งนี้ข้าพเจ้าได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา เนื่องจากไม่พบงานวิจัยวิเคราะห์องค์ประกอบวินัยในโรงเรียนจึงได้ศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับวินัยของนักเรียนดังนี้

สายันท์ วงศ์สุรินทร์(2557) ได้ศึกษาองค์ประกอบความมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนพระปริยัติธรรมภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 840 คน โดยใช้การสุ่มหลายขั้นตอน โดยใช้เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบของความมีวินัยมี 5 องค์ประกอบ ได้แก่วินัยในหน้าที่ วินัยในตนเอง วินัยต่อส่วนรวม วินัยของคฤหัสถ์และสามเณร และวินัยสามเณร

ณัฐพร สดามารณ์ (2540) ได้ทำวิจัย เรื่องการศึกษาองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนทหารและพลเรือนจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ชั้นปีที่ 1-5 จำนวน 508 คนและนิสิตนักศึกษาคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 522 คน รวมทั้งสิ้น 1,030 คน ซึ่งเลือกโดยสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามใช้วัดคุณลักษณะความมีวินัยในตนเอง รวม 60 ข้อ ผลการศึกษาพบว่าองค์ประกอบของความมีวินัยในตนเองมี 6 องค์ประกอบ คือการปฏิบัติตนตามระเบียบของสังคม ความเชื่อมั่นในตนเอง ความรับผิดชอบ ความตั้งใจจริง ความเป็นผู้นำ และความอดทน กลุ่มของทหาร มี 7 องค์ประกอบคือ การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม ความเชื่อมั่นในตนเอง ความรับผิดชอบ ความตั้งใจจริง ความเป็นผู้นำและความอดทน การยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น องค์ประกอบความมีวินัย องค์ประกอบของกลุ่มพลเรือนมี 6 องค์ประกอบ คือการปฏิบัติตามระเบียบของสังคม เชื่อมั่นในตนเอง ความรับผิดชอบ ความตั้งใจจริง ความเป็นผู้นำ และความอดทน

กัลยา สุวรรณรอด (2537) ศึกษาการวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการศึกษา พบว่า ได้ องค์ประกอบ 6 องค์ประกอบคือ ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความซื่อสัตย์ การตรงต่อเวลา ความเป็น ความเป็นผู้นำและความอดทน

วิกกินส์ (Wiggins, 1971 : 105 อ้างถึงใน มนตรี วรรณศร, 2551 : 34) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวินัยในตนเอง ผลการศึกษาพบว่า ผู้มีวินัยในตนเองสูงจะมีความรับผิดชอบมาก มีความวิตกกังวลน้อยมีความอดทน มีเหตุผลของตนเอง มีความยืดหยุ่นในความคิด และพฤติกรรมในสังคม และพบว่าโดยทั่วไปจะมีสุขภาพดีกว่าผู้ขาดวินัยในตนเองด้วย

คราวเลย์ (Crawley, 1983 : 232) ได้ศึกษาทัศนคติของครูและนักเรียนที่มีต่อสภาพห้องเรียนวิธีการดำเนินงานและพฤติกรรมของนักเรียนในชั้นของครูที่ได้รับการอบรมเกี่ยวกับการรักษาระเบียบวินัย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนะของครูที่ได้รับการฝึกอบรมและครูที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมและทัศนะของนักเรียนในชั้นของครูที่ได้รับการฝึกอบรมและครูที่ไม่ได้รับการฝึกอบรม ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่าครูส่วนหนึ่งยอมรับในโครงการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการรักษาระเบียบวินัย และนักเรียนในชั้นของครูที่ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการรักษาระเบียบวินัย มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียนมากกว่านักเรียนในชั้นของครูที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมมาก่อน

เซตี และแกฟต้า (Sethi and Gupta, 1985 : 4471-A) ได้ศึกษาเรื่อง ระดับความมีศีลธรรมและเจตคติที่ได้รับการเลี้ยงดู จากบิดามารดาของเด็กชายและเด็กหญิง ผลการศึกษาพบว่า จากแบบสำรวจพฤติกรรมที่ได้รับการรายงานจากผู้ปกครองและรายงานการปรับตัวของเด็กพบว่าเด็กหญิงที่มาจากครอบครัวที่มีวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมและแบบเข้มงวดกวดขัน มีศีลธรรมสูงพอๆ กับเด็กหญิงที่มาจากครอบครัวที่มีบิดามารดาให้การยอมรับและให้ความรักแก่บุตร

แพคซ์ (Pack, 2000 : Web Site) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมประเมินสำหรับวินัยในชั้นเรียนประถมศึกษาในปี 2000 โดยการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัวด้วย ผู้มีส่วนร่วม 6 คน ซึ่งอยู่เกรด 4 และมีครูประจำชั้น 5 คน จากผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า

1. ปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมนักเรียนในโรงเรียนโดยทั่วไปมักเริ่มเกิดที่ห้องเรียน
2. ในการประเมินในเรื่องของวินัยควรให้หลายส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการประเมินไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ ผู้ปกครอง การจัดการศึกษา
3. การประเมินนั้นควรมีข้อมูลพร้อมจากหลายฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการจัดชั้นเรียน สภาพโรงเรียน ความเครียดของนักเรียน จนเกิดพฤติกรรมไม่เหมาะสม

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ สรุปได้ว่าวินัยนับว่าเป็นเรื่องที่มีผู้สนใจศึกษาเป็นจำนวนมาก แต่ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการรักษาวินัยของนักเรียนยังมีผู้ศึกษาจำนวนน้อย ซึ่งจากสภาพสังคมในปัจจุบัน เด็กและเยาวชนมีปัญหาด้านการไม่ปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับของสังคม ทำให้ส่งผลกระทบต่อ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2537) ทั้งทางด้านครอบครัว ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง และปัญหาด้านการจัดการศึกษา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเพื่อการกับการวิเคราะห์องค์ประกอบของการรักษาวินัยในโรงเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังแสดงในภาพ 1

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย การวิเคราะห์องค์ประกอบการรักษาวินัยในโรงเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3